

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ π ι κ ρ ὁ ς.

Ὁ γλυκὺς ἄμα καὶ πικρὸς, δυσάρεστος, κυριολ. καὶ μεταφ., ἔνθ' ἄν.: *Τί θὰ πάρῃ ἡ δεσποινίς; ἐρώτησε μὲ γλυκό-πικρο μεϊδιάμα τὴν νεοφερμένην ὁ τρίτος νέος Π. Νιρβάν., ἔνθ' ἄν.: | Ποιήμ.*

*Κ' ἔτσι περ' σσότερα σ' ἀγάπησα,
ὦ Ἀθήνα, τώρα ποὺ ἔχεις γίνει
πρὸ σπλαχνικῇ καὶ πρὸ γλυκόπικρῇ
ἀπ' τὴν ἀνθρώπινην ὁδύνῃ*

Σ. Σκίπ., ἔνθ' ἄν.

*Καὶ κανταρίδες ἔλειπαν· δὲν ἦταν μήτε σκόνες·
γλυκύπικροι, ξινάλμυροι, δυσώδεις κυκεῶνες*

Ι. Νερουλ., ἔνθ' ἄν.

γλυκοπίνακο τό, ἀμαρτ. γλυκουπίνακου Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ γ λ υ κ ὁ, οὐδ. τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς οὐς. λαμ-
βανομένου, καὶ τοῦ οὐς. π ι ν ᾶ κ ι.

Ἀργυροῦν συνήθως μικρὸν πινάκιον, εἰς τὸ ὅποιον τοπο-
θετοῦνται τὰ κοχλιάρια κατὰ τὴν διὰ τοῦ δίσκου προσφορὰν
τοῦ γλυκοῦ.

γλυκοπιετοῖ τό, Κ. Παλαμ., Περάσμ. καὶ χαιρετ.,
49.12 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. π ι ο τ ὁ.

Γλυκὺ ποτὸν ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Σκιάχτρα, φάρμακα, γλυκοπιετοῖ

Κ. Παλαμ., ἔνθ' ἄν.

γλυκόπιετος ἐπίθ. σύνθηθ. γλυκόπιετους βόρ. ἰδιώμ.
γλυκόπχιετους Ἦπ. γλυκόπχιους Μακεδ. (Βλάστ.) γλυ-
κόπιετος Κύπρ. Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Οἶν. Χαλδ.) — Ν.
Πολίτ., Μελέτ. 2,271 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλυκὸς καὶ τοῦ π ι ο τ ὁ, οὐδέτ. τοῦ ἐπιθ.
π ι ο τ ὁ ς. Ὁ τύπ. γ λ υ κ ὁ π ο τ ο ς κατ' ἐπίδρασιν τοῦ
λογίου οὐς. π ο τ ὁ ν - π ο τ ὁ, ἤδη εἰς Λίβιστρ. καὶ Ρο-
δάμν. Ν 31-33 (ἐκδ. Lambett, σ. 53).

Ὁ κατὰ τὴν πόσιν γλυκὺς τὴν γεῦσιν σύνθηθ. καὶ Πόντ.
(Ἄμισ. Κερασ. Οἶν. Χαλδ.): *Γλυκόπιετο κρασί σύνθηθ. Τὸ
κρασί μου εἶναι γλυκόπιετο καὶ τὸ πίνω μ' ὄρεξῃ Πελοπν.
(Γαργαλ.) Τοῦ κρασί εἶναι γλυκόπιετου Στερελλ. (Αἰτωλ.)
Δὲν εἶναι γλυκόπιετα οὐλα τὰ γιαιτρικά αὐτόθ. Ἀρέσκει μου
τὸ κρασὶν τὸ γλυκόπιετον, τὸ μαλακτόμ παραπάνω· ποὺ τὸ
προὔσκον Κύπρ. Ἀπὸ τὸ κρασί γλυκόπιετο ἐν Ἄμισ. Γλυ-
κόπιετο νερό Οἶν. Εἶναι γλυκόπιετο, δὲν εἶναι γιὰ μπεκεῖδες
(ἐνν. τὸ κρασί) Εὐβ. (Βρύς.) Μπορεῖ νὰ μὴ γίνῃ ὅλη ἡ ζά-
χαρή τους (τῶν κρασιῶν) σπέρτο, καὶ τότε θὰ μείνουν γλυ-
κόπιετα Κ. Σασινόπ., Κρασ., 171. || Ἄσμ.*

*Νὰ πῆς γλυκόπιετογ κρασίμ ποὺ πίν-νον οἱ γουμένοι
Κύπρ.*

*Νὰ πῆς γλυκόπιετογ κρασὶν σὲ γείαν τοῦ ἀντροῦνον
αὐτόθ.*

*Τὸ γλυκόπιετο κρασί | τὴν καρδοῦλα μου τὴ σείει
Πελοπν. (Γαργαλ.) || Ποίημ.*

*Ἐμπρὸς τ' ἄρματα κ' ἔμπρὸς ἄρματοδρομοί,
κ' ἐτοιμάστε τὸ γλυκόπιετο κρασί*

Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.², 111.

*Εἶναι γλυκόπιετο κρασί, φέρε χρυσὸ ποτήρι
καὶ μέθυσε 'ς τῆς δόξης σου τὸ μέγα πανηγύρι*

Ι. Πολέμ., Ἀλάβαστρ., 19. Ἡ σημ. καὶ εἰς Λίβιστρ. καὶ
Ροδάμν., ἔνθ' ἄν. «εἶχεν ἐκεῖνο χάριταν καὶ αὐτὸ παρηγο-
ρίαν, | ἐκεῖνο διὰ τὰ δέντρα του, τὰ ἄνθη καὶ τὰς βρύσεις, |
καὶ αὐτὸ διὰ τὸ καθάριον καὶ τὸ γλυκύποτον του». β) Γλυκὺς,
ἡδὺς πῶς Μακεδ. (Βλάστ. Θεσσαλον.) Πόντ. (Οἶν. Χαλδ.):
*Γλυκόπχιον κρασί Βλάστ. Γλυκόπιετο νερό Οἶν. γ) Μεταφ.,
ὁ εὐχάριστος, τερπνὸς Γ. Βλαχογιάνν., Λόγ. καὶ ἀντίλ., 131:
'Εγὼ πιστὸς τῆς θέλησας νὰ μῶν μερίδιο νὰ χω ἀπὸ τὰ
φίλτρα τὰ γλυκόπιετα τῆς. 2) Ἐπὶ καπνοῦ, ὁ ἐλαφρὸς κατὰ
τὸ κάπνισμα Λεξ. Μπριγκ.*

γλυκοπίπερος ἐπίθ. Ι. Γρυπάρ., Σκαρὰβ., 45.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. π ι π ε ρ ι.

Ὁ ἔχων γλυκεῖαν γεῦσιν, συγχρόνως ὁμῶς καὶ μίαν κυ-
στικότητα ὡς ἡ τοῦ π ι π ε ρ ι ο ῦ: Μοῦστος γλυκοπίπερος.

γλυκοπιπιρίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. π ι π ι ρ ῖ ζ ω.

Λείγω τι βραδέως καὶ κατὰ τρόπον γλυκύν, ἤτοι προκα-
λῶν ἀλλὰ καὶ δοκιμάζων αἴσθημα γλυκύτητος, ἡδονῆς:
Ἄσμ.

*Νὰ 'σουνα μῆλο 'ς τὴ μῆλιν νὰ σ' ἔκοβγα, μικρή μου,
νὰ σὲ γλυκοπιπιρίζα σὲ ὅλη τὴ ζωὴ μου.*

γλυκοπιπιρίζω Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. π ι π ι ρ ῖ ζ ω.

Μιμοῦμαι τὴν φωνὴν τῶν πτηνῶν κατὰ τρόπον γλυκύν,
εὐάρεστον, λέγων π ι π ι.

γλυκοπίσσι τό, Μῆλ. Παξ.

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. οὐς. γ λ υ κ ο π ῖ σ σ ι ν, διὰ τὸ ὅπ.
βλ. Δουκ. εἰς λ.

1) Εἶδος πίσεως Παξ.: Ἄσμ.

*Ἀλλοίμονο ὅπου τὴν 'δῆ, ὅπου τήνε θωρήσῃ,
μαυρίζει σὰν ὁ διάολος, ὥσάν τὸ γλυκοπίσσι,*

β) Τὸ μέλαν χροῶμα Παξ. 2) Εἶδος μαύρης καραμέλας Μῆλ.
Συνών. γ ῖ ᾶ μ π ο λ η.

γλυκοπλένω ἀμαρτ. γλυκοπλένω Ε. Στρατουδ., Κρη-
τικ. Ἐμπνεύς., 23.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. π λ έ ν ω, παρὰ τὸ
ὅπ. καὶ π λ έ ν ω.

Μεταφ., πλύνω τι κατὰ τρόπον ἀπαλόν, ἥπιον, οἶονεῖ προ-
καλοῦντα αἴσθημα ἡδονῆς, γλυκύτητος: Ποίημ.

*Γύρω του φντροῦσαν κρῖνοι | καὶ δαφνοῦλες καὶ μυρτιές
κ' ἡ δροσοῦλα γλυκοπλύνει | τίς βαρεῖές λαβωματιές.*

γλυκοπλημμυρίζω Ν. Ἔστ. 24 (1938), 895.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. π λ η μ μ υ ρ ῖ ζ ω.

Μεταφ., πλημμυρῶ διὰ πράγματος προκαλοῦντος οἶονεῖ
αἴσθημα γλυκύτητος, ἡδονῆς: Ποίημ.

*Ὅσο μὲ τὴν ἀγάπῃ σου μὲ γλυκοπλημμυρίζεις,
καὶ σὰν ἀχτίδα λάμπει αὐτὴ βαθιά μου,
δική σου θὰ 'ναι κ' ἡ ψυχὴ μου κ' ἡ καρδιά μου*

γλυκοπνέω Γ. Μαρκορ., Ποιητ. ἔργ., 87 Π. Ζητου-
νιάτ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 101 — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. π ν έ ω.

